

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.571 van 4 april 2000
in de zaak A. 90.340/VII-20.742.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Marrokkaanse nationaliteit, op 21 maart 2000
(poststempel) heeft ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid
te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de
Minister van Binnenlandse Zaken om het grondgebied van
het Rijk te verlaten van 16 maart 2000, aan verzoeker op
dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 maart 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 maart
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VANHALLE die, loco Advocaat W. MERTENS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 februari 2000 wordt verzoeker van zijn vrijheid beroofd onder verdenking van inbreuken op de drugwetgeving.

1.2. Bij arrest van 16 maart 2000 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen wordt de verzoeker in voorlopige vrijheid gesteld, mits de naleving van een aantal voorwaarden. Bij het verlaten van de gevangenis van Antwerpen op 16 maart 2000 wordt aan verzoeker voornoemd bevel van 16 maart 2000 ter kennis gebracht. Dit bevel maakt de bestreden beslissing uit;

1.3. De motivering van de bestreden beslissing luidt :

"(...)
artikel 7, eerste lid, 1/, : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort met visum".

1.4. Uiterlijk op 21 maart 2000 dient de verzoeker het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en op de ernstige stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, zeker in het Vreemdelingencontentieux, waarbij de rechten van verdediging van de verwerende en van de eventueel tussenkomende partij tot een strict minimum zijn herleid, de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn;

Overwegende dat, om te voldoen aan die voorwaarde, de verzoekende partij duidelijke feiten en gegevens moet aanbrengen die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen; dat, met andere woorden, ingeval de vordering tot schorsing wordt onderzocht met inachtneming van de gewone regels van de schorsingsprocedure, en de schorsing alzo slechts over een paar maanden na het instellen van de vordering bevolen zou worden, zij onmiskenbaar te laat zou komen, omdat het aangevoerde nadeel dat voor de verzoekende

partij uit de bestreden beslissing zou voortvloeien, en dat ernstig wordt genoemd, zich voltrokken zou hebben en niet meer, of alleszins heel moeilijk nog hersteld zou kunnen worden, met name zo moeilijk als in het geval dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel niet wordt geschorst;

Overwegende dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid als volgt verantwoordt :

"Aangezien overeenkomstig art. 17, par. 1, 3° lid in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing bij voorrang kan worden bevolen;

Dat door de aangevochten beslissing aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het land te verlaten binnen de 5 dagen en hieruit op zich voldoende blijkt dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan;

Dat in redelijkheid niet kan worden betwist dat het bestrijden van een beslissing die in principe impliceert dat een vreemdeling binnen de 5 dagen het land moet verlaten, het toepassen van de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid wettigt; (R.v.St., 28 juni 1995, 4° vakantiekamer, T.P.G./CGVS, Belgische Staat, T.V.V.R. 1997, 423)";

Overwegende dat uit stuk nr. 3 van het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat de verzoeker op 28 februari 2000 werd aangehouden en dat op 29 februari 2000 de Antwerpse Onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding heeft verleend wegens handel en bezit van verdovende middelen; dat uit voornoemd stuk van het Ministerie van Justitie blijkt dat de verzoeker in voorlopige vrijheid werd gesteld, onder voorwaarden, door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen, bij arrest van 16 maart 2000, datum waarop hij de gevangenis heeft verlaten; dat het bestreden bevel op dezelfde datum werd verleend door de gemachtigde van de verwerende partij; dat de verzoeker tot 21 maart 2000 heeft gewacht om huidige vordering in te leiden, zijnde de datum waarop hij het grondgebied

van het Rijk diende te verlaten, zodat de vordering laattijdig werd ingeleid en de verzoeker niet alert heeft gereageerd; dat de vordering bijgevolg niet-ontvankelijk is en dat niet werd voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

2.3. Overwegende dat, wat de derde voorwaarde betreft, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onbestaande is, vermits uit de debatten is gebleken dat de verzoeker op 20 januari 2000 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en dat artikel 14 van voormelde wet als volgt luidt :

"Behalve voor maatregelen tot verwijdering die gemotiveerd zijn door de openbare orde of de nationale veiligheid, of tenzij de aanvraag kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden bepaald in artikel 9, zal er niet feitelijk worden overgegaan tot verwijdering tussen de indiening van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 12.";

dat betreffende dit artikel de memorie van toelichting onder meer bepaalt :

"Dit artikel bekrachtigt het principe volgens hetwelk er niet zal worden overgegaan tot een effectieve verwijdering van de aanvragers tijdens de onderzoeksperiode van hun aanvraag.

M.a.w. wanneer een verwijderingsmaatregel beslist werd, blijft deze bestaan maar er wordt gewaakt dat deze materieel niet wordt uitgevoerd tot op de dag van de eventuele negatieve beslissing."; (Kamer , 21 zitting van de 50e zittingsperiode, 1999-2000, DOC. 50 023/001, p. 18).

Overwegende dat bijgevolg evenmin is voldaan aan de derde voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van

de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.